

2022

ТВОРЧІСТЬ

ОЛЕКСАНДР КОПТЕВ

2022

ТВОРЧИСТЬ

ОЛЕКСАНДР КОПТЕВ

*Творчість – це покликання,
безцінний дар і важка праця!*

Від автора

Дякую рідним, друзям, бійцям ЗСУ та колегам за можливість всебічно розвиватися та реалізовувати себе у житті.

Завдяки вам цей доробок отримав право на життя!

Зібрав вірші українською та російською мовами, які мають сильне емоційне забарвлення. Вони про жахливі події війни, переживання через відносини, а також роздуми і спостереження, які залишили великий відбиток у моєму житті.

ЗМІСТ

Про війну	10
Росія – не Україна!.....	11
Вісім років війни	13
Смерть окупантам.....	14
Волонтери в Україні.....	18
Буденність	20
Про життя.....	21
Улюблена робота.....	24
«Маленький бардак!».....	27
О жити.....	31
Неприятнь чужого «Я»	32
Миром правят идиоты.....	36
Без любви не жить.....	39

Мотивація	40
Все можливо!	43
Став цілі!	44
Розраховуй сили!	47
Будь открытым!	48
Поверь в себя!	51
Совершай усилия!	52
Как собраться на работу	55
Спостереження за природою	56
Осінь	57
Зима	58

Про війну

Росія – не Україна!

Ми ніколи не будемо рідними,
Ні братами зведеними, а ні родинами.
Ви все життя проливаєте кров,
А ми будуємо мир та любов.

Ваші батьки та й самі ви давно не могутні і сильні,
А також, нажаль, ще й досі не вільні.
Ми же всі козацького роду є гідною зміною покоління
старого,
Знають у нас про біль та страждання і пам'ятають ціну
держави єднання.

Ще наприкінці того століття обрали країни різні шляхи,
Не воліли жити ті люди, там де зараз знаходитесь ви.
Нам не потрібна ваша «братська любов»,
Яка спонукає стріляти і лізти в окоп.

Вісім років війни

Вже восьмий рік триває бійня,
Шалена, нескінченна боротьба.
Кровопролиття в Україні,
Яке забрало не одне життя.

Це війна добра і зла,
Тривала та виснажлива навала.
І ще тоді здавалось що ніколи,
Не стихне злісна канонада.

У лютому мокшани взяли шлях на Київ,
Тоді на штурм вони зібрали тисячі роїв.
Ця нечесть зруйнувала Маріуполь й Бучу,
Але не мужній наш народ і мову співучу.

Усі ми маємо майбутнє,
Та мрії про щасливі дні.
В яких немає терористів із росії,
У мирі, злагоді і доброті.

Смерть окупантам

Росіян в Україні чекає лиш смерть,
Їх плани військові летять шкереберть.
Розносять козаки навалу злочинів,
І гонять додому фашистських ординців.

Вже тисячі окупантів лежать у землі,
Без слави і світла в своєму житті.
І квіти нестимуть лише до могил,
Бо в Україні з загарбників лишається пил.

Вільний народе, борися щомоці!
І правда, і сила на нашому боці.
Ті орки підуть, як роса на пекельному сонці,
А ми запануємо у своїй сторонці.

Тримаємо стрій і кроком руш,
У пам'ять всіх загиблих душ.
До перемоги, слави й волі,
На зустріч величі і свободі.

Боротьба

Грім гримить, сирена виє,
Чи був «прильот» ніхто не розуміє!
Ось чутно вибухи і паніка серед людей,
Це орки хочуть вбити дорослих і дітей.

Щоденні обстріли цивільної інфраструктури,
Терор, як маркер руської культури.
Відсутність совісті та честі в окупантів,
Які за діями походять на сектантів.

Українці ж б'ються за майбутнє й волю,
Ціною власного життя та болю.
Як леви на своїй землі,
Гамселять ворога на небі, суші і воді.

Переможним стане день закінчення війни,
Коли всі московити заберуться хто куди.
Ми ж не забудемо ніколи цих жахів,
Це ворожнеча на тисячі десятиліть!

Волонтери в Україні

Волонтери в Україні – це велика сила!
Усе знайдуть вони, від зброї і до мила.
Постійно люди насторожі та мають попит у вояк,
Як би не волонтерські рухи, то й і ЗСУ ніяк!

Щодня працюють мінімум за двох,
Щоб кожен з окупантів в Україні здох.
Тримають поруч олівець, блокнот і ручку,
Збираючи постійно гроші на якусь важливу штучку.

Вони не просять нічого взамін,
Споряджуючи вояків новий загін.
Допомагають, словом, й ділом,
І залишаються при цьому міцним тилом.

Неоціненний внесок волонтерів у перемогу,
Та їх бажання йти на допомогу.
Завзяття, праця і активність,
Стоять за право, честь і гідність!

Слава Україні! Слава ЗСУ!

І смерть російським окупантам!

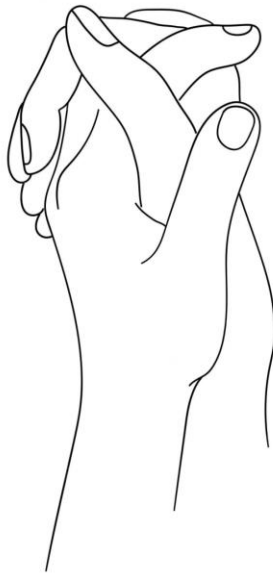
Буденність

Про життя

Буденність – то є найстрашніша мука,
Щоранку прокидаєшся від звуку.
Думками перебуваєш у нірвані,
А тілом вже знаходишся у ванній.

Ще трохи сил і ти на кухні,
Робиш вкотре свій духмяний чай.
А тільки у невдовзі після цього,
Почнеться день без позіхань.

Усе це я веду до того,
Що прокидатись треба вмить.
Потрібно вміти посміхатись,
І ловити кожну мить.

Це прекрасне відчуття

Бувають дні коли усе чудово,
Коли тебе вражає все навколо!
Ти відчуваєш дотики єднання,
І розумієш – це кохання!

У цей час усе можливо,
Сам відчуй ти все наживо.
Це прекрасне відчуття!
Бо ти сприймаєш почуття.

Поки людина відчуває,
Душа її живе, співає!
Та мов охоплена прекрасним,
Дивує всіх своїм багатством.

Улюблена робота

Я намагаюсь мислити глобально,
І завжди в пошуку новин.
У мене всі подробиці, деталі,
Бо я у курсі всіх подій.

Я прогножую, бачу, чую,
Та об'єктивно все аналізую.
Тримаюся у вирі позитиву,
І роблю свою справу вміло.

На зміни швидко реагую,
Та ніколи не пасую.
Містян ретельно інформую,
Не перед чим не декласую.

Із дня у день працюю плідно,
Та докладаю купу я зусиль.
Усе це роблю задля того,
Щоб задоволен був глядач.

«Маленький бардак!»

Внутри меня случился «маленький бардак!»
Я сам не сразу понял, но лишь со временем узнал,
Что нет вокруг меня друзей добротных,
Искренних и верных мне людей,
Я потерял их всех и даже тех, кто был мне очень близок в
плоть до этих дней.

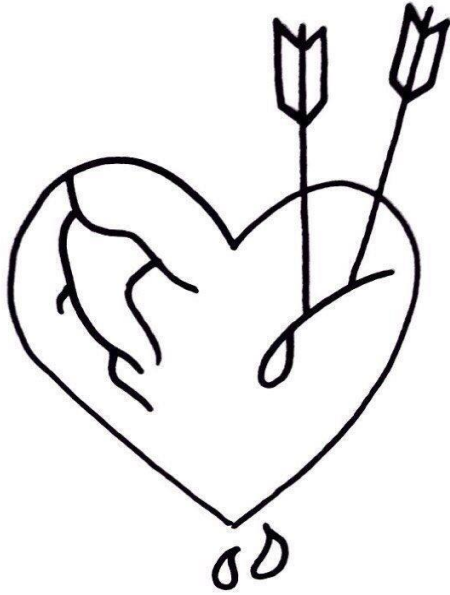
Сегодня утром я проснулся и сразу понял, осознал,
Что нужно этим с кем-то поделится,
И может быть бардак утихнет как-то сам.
Мне очень хочется, чтоб всё, что сегодня тут я написал,
Осталось в сердце у того, кто это все умело прочитал,
И я надеюсь что ты понял, что я сейчас не чуть не врал.

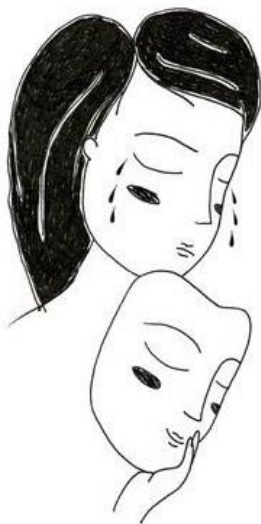
Бытовуха — это тлен

В ходе долгих размышлений под влиянием вина,
Ко мне пришла одна идея о брэнном смысле бытия.
Пришёл я к выводу такому, что бытовуха – это тлен,
А та любовь, что греет душу поглощает в адский плен.

Ведь согласитесь, что влюблённый, гораздо мягче и
скромней,
А вся твердость и упорство угасают всё быстрее.
Уже и нет той прыти дикой, что раньше поднимала ввысь,
Остались только искренние чувства и те идеи что дались.

Быть может это рефлексия,
А может зависть и упрёк.
Но, я желаю всем влюбленным,
Не знать таких мирских забот.

О ЖИЗНИ

Мы каждый день меняем роли,
Хотим быть лучше, чем вчера.
Активно ищем свою нишу,
Блуждаем в поисках себя.

Все мы стремимся разрывать шаблоны,
И мыслями лететь сквозь небосвод.
Стараемся достичь значительных успехов,
При этом, не упав в «глубокий брод».

Однако жизнь полна и серых красок,
Обмана, ненависти, лжи.
Ведь в ней старанием единым,
Тяжело достичь мечты.

Цените то, что у вас есть,
И тех, кто хочет быть сегодня рядом.
Не превращайте же себя,
В ещё одно исчадие ада.

Неприязнь чужого «Я»

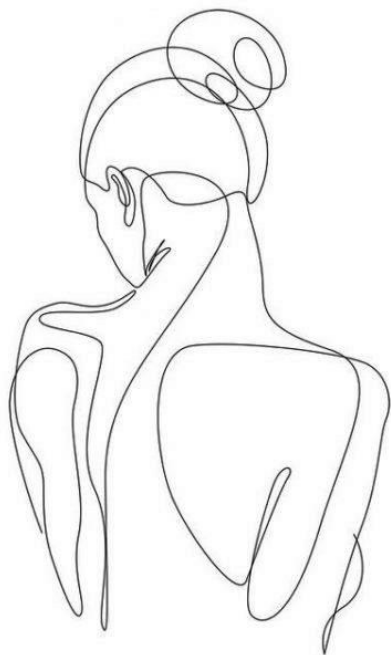
Многие вокруг сошли с ума,
Мысли их достигли дна.
Совесь спряталась подальше,
А в глазах давно уж нету страсти.

Большинство живёт лишь в своем мире,
И строит стены из побед.
Желая видеть только это,
Хотят уйти от трудностей и бед.

В их жизни есть отчаяние и страх,
Глупость, боль, огонь в глазах.
Крах, обида и смирение.
Это всё опустошение.

Я видал таких людей,
Их идеал - самопиар и лёгкость дней.
Как повелось, отсутствие ума,
И неприязнь чужого «Я».

СОВКОВЫЙ сброд

Я хочу просто уйти!

Уйти от всего что меня раздражает.

От странных, невнятных оков обещаний,

И споров, тех, что вражду порождают.

Прошу, избавьте от крика и боли,

И страха, который сидит во мне поневоле.

От панибратства и мелочных ссор,

Всего, что смущает мой трепетный взор.

Бывает обидно порою слышать упрёк,

Летащий из вне со скоростью пули.

Мне жаль, что наш когда-то дружный народ,

Превратился в совковый и яростный сброд!

Миром правят идиоты

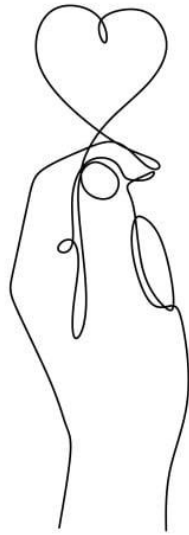
Миром правят идиоты!
У всех у них свои заботы.
Как повыгодней продаться,
Меньше думать и бояться.

Очень сложно мыслить здраво,
Жить, по совести, не надо.
Вот девиз всех тех вокруг,
Кто кричит о «зраде» вслух.

Такими можно управлять,
И говорить, что брать, где взять.
Их просто больше среди нас,
Они лишь ждут свой «звездный час».

Я призываю каждого из вас,
Во избежание ненужных, глупых фраз.
Не подражать всем прихотям тех лиц,
Что делают из вашей жизни блиц.

Без любви не жить

Я сегодня ночь не спал,
Много думал и гадал.
Как мне быть, к чему стремиться,
И чего уж смог добиться.

Начал в голове копать,
В жизнь серьёзно углубляться.
Стал скорее вспоминать,
Всё что смог я предпринять.

Оказалось, всё не так уж плохо,
Есть отличная работа и веселые друзья.
Но как любить и быть любимым,
До сих пор не знаю я.

А мораль здесь лишь одна!

И в ней лежит глубокий смысл.
Как бы не был счастлив ты с друзьями,
Но, без стремления любить,
Нам всем вообще ни дня не жить.

Мотивація

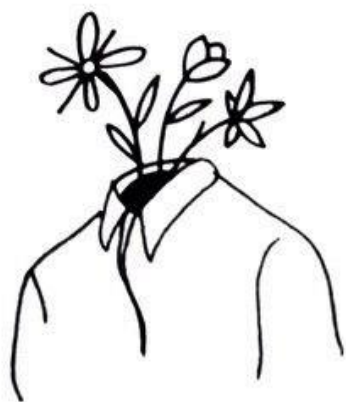

Рухайся до мети!

Так чи не так, лише знає вона,
Зустріну її, чи прийде сама.
Доля єдина зводить людей,
І робить майбутнє для їхніх дітей.

Вона дає змогу зустріти кохання,
А також відчути біль розставання.
Стрімкість життя та виру потік,
Дозволяє побачити увесь білий світ.

Як повелося ще з давнини,
Долею людства правлять боги.
І краще не знати тієї турботи,
А рухатись далі, до своєї мети.

Все можливо!

В теперішніх реаліях життя,
Неможна щось робити навмання.
А ще і люди, що ускладнюють буття,
Не знають ні жалю, ні співчуття.

Із року в рік та кожної хвилини,
Ти робиш все, що в твоїх силах.
Щоранку прокидаєшся щосили,
Та стрімко йдеш до бажаної цілі.

Для того щоб триматись на плаву,
Шукай собі прибічників по справі.
Об'єднуйся, роби та дій,
Будь впевнений, для тебе все можливо!

СТАВ ЦІЛІ!

В житті кожного із нас
Хоча б раз буває час,
Коли усе йде не по волі,
А по містичній злій природі.

Як летить все шкереберть,
Та розбиває мрії вщент,
Тримає ввирі негативу і робить досить це уміло.

Та зазвичай такі проблеми породжують складні дилеми,
Як наслідок – самокопання і аналіз,
А краще всього розуміння та інша вся формальність.

Усе це я веду до того,
Що не дивлячись на всі ті перепони,
Потрібно докладати максимум зусиль,
І бачити для себе гідну ціль.

Розраховуй сили!

Я ледь тримаюся щосили,
Стрес і біль лікую співом.
Мушу всюди поспівати,
Ще й радіти та все знати.

На мені відповідальність,
Дві роботи, гамір й важкість.
А ще справи у навчанні,
І звичайно ж кішка в спальні.

Вже традиційно, що є сили,
Кручуся як шалена дзига.
Невпинно рухаюся далі,
Та маю плани я зухвалі.

Нарешті, хочу нагадати,
Що, працювати важко треба вмить.
Потрібно сили власні знати,
Щоб як птах той Фенікс не згорить.

Будь открытым!

Как часто мы читаем книги,
И создаём других миров.
Как много терпим жуткой боли,
Что разрывает от грехов.

Так повелось уже давно,
Живём по принципу: «а всё равно!».
Реальность же до неприличия проста,
В глазах виднеется лишь только пустота.

В эпоху трендов, хайпа, или...
Той прочей вычурной фигни.
Все как-то быстро позабыли,
Что главное не фешн, а то, что есть внутри.

Не нужно строить стен и мифов,
Прикрываясь кучей строк из книг.
Достаточно всего лишь быть открытым,
И в жизни не плести интриг.

Поверь в себя!

Переосмысли всё, начни с нуля, играй на грани фола.

Ты соберись, найди уверенность в себе,

И просто двигай до упора.

Не бойся размывать границы и находится в зоне риска.

Отбрось нервозность, будь сильней,

А главное не смей лениться.

Лишись своих предубеждений и поверь в успех.

Старайся проявлять свои таланты,

Стремительно идя лишь только вверх!

Совершай усилия!

Гоня мысли по ночам,
И поддаваясь всяким страхам,
Безмолвно забываешь обо всём,
И начинаешь сомневаться.

Стараясь быть открытым миру,
Вдруг начнёшь в себе копаться,
Начнёшь ты задавать вопросы,
И раздавать себе авансы.

Продолжишь поиски изъянов,
Возможно сможешь их найти,
И лишь одно ты точно знаешь,
Что у тебя всё впереди!

Сначала ты начнёшь общаться,
Найдешь команду и друзей,
И я уверен точно сможешь,
Стать уверенней, сильней.

Отбросив все сомнения и упреки,
Начнёшь активно подводить итоги,
И в продолжении всего,
Получишь ты прогресс ещё.

Ведь мало быть сегодня просто лучшим,
И быть уверенным в себе.
Сегодня важно совершать усилие,
И окружать себя людьми.

Как собраться на работу

Как собраться на работу,
И понять, что не суббота.
Как принять тот грустный факт,
Что два дня прошли вот так.

Можно ли замедлить время,
Или солнце развернуть.
Может можно всё же как-то,
Ещё лечь и отдохнуть.

Здесь ясно всё – одна беда,
Возможно ли подняться в семь утра.
Оставить утром предрассудки,
И день начать с веселой шутки.

Спостереження за природою

Осінь

Вже дуже скоро пройде літо,
Скінчиться теплий черговий сезон.
Невдовзі всіх накриє злива,
І осінь розгорне свій блідий фон.

Така, по своєму, чарівна пора року
Штовхає нас до відкриттів.
Лише вона дає нам змогу,
Відчути всю палітру почуттів.

Як зазвичай, почнеться шум та гомін,
Занепокоєні, здається, будуть всі.
Але, одні ще тільки йдуть до школи,
А інші вже складають от такі вірші.

Зима

Однажды, очень поздно, ночью,
Заваял ветер за окном,
Стучали рамы, били двери,
Свистела вьюга, был дурдом.

Из-за неё не мог уснуть,
Хотел немного отдохнуть,
Однако, все же не сумел,
Ведь вьюга приоткрыла дверь.

И вот в мою голову уже лезут стихи,
Как будто хотят меня унести,
Мне очень хотелось их записать,
Но они испугались и норовили бежать.

Я их догоняю!
В них книжки бросаю!
Ну, а они всё быстрее и быстрее,
Улетали туда, где им будет теплей.

Но, вот уже солнце выходит с заката,
А я не ложился, вот это утрата...
Однако, уж точно был счастлив и рад,
Тому, что на улице царил снегопад.

